

Baladă de plută pe margine de flux

Doru Mihail

În golul de sticlă cu vuiet confuz,
suspendat între haos și fluxul difuz,
eu, dopul din plută, cu fruntea-nclăștată,
visez o ieșire — dar lumea e plată.

Mă strânge tăcerea în spume și dor,
în spasmul lichid, în rotorul motor,
sunt strigăt de dop într-o gură de vin,
un țipăt prelins în adâncul divin.

Sub stejarul ce pleoapa închis-a-ntr-un mit,
patinează ideii pe un ax infinit
E fierbere-n fluier e vuiet în os,
e Onir agregat într-un stadiu duios.

Un taur de aer mă-mpinge-n abis,
Heidegger - mă înjură și noaptea în vis
Ce e timpul ? - O țeavă ce suflă-n neant,
și-n fundul butoiului totu-i pesant.

În mine, presiunea ca o rugăciune,
cu bule ce urlă, cu doruri nebune —

și totuși rămân, și-nchircit mă supun
la rostul de dop în sistemul comun.

Căci nu-i liberare, nici sens, nici cuvânt,
doar sticlă și vin și un lemn muribund.
Iar când, într-o clipă, voi plesni pe tavan,
să știi că-am căzut dintr-un vis damigean.